

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24134/2024
03.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца Републичког фонда за здравствено осигурање из Београда, против туженог Фонда за здравствено осигурање Републике Српске, чији је пуномоћник Милинко Мијатовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3173/23 од 25.07.2024. године, у седници одржаној дана 03.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3173/23 од 25.07.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 7810/19 од 10.02.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 128.550,25 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка на евро почев од 14.12.2007. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, преко досуђеног износа ставом првим изреке, па до траженог износа од 135.053,98 евра у динарској противвредности, а за износ од још 6.503,73 евра у динарској противвредности са траженом каматом почев од 22.11.2006. године па до 14.12.2007. године, као и за исплату тражене камате на досуђени износ од 128.550,25 евра у динарској противвредности за период од 22.11.2006. године па до 14.12.2007. године тужбени захтев тужиоца одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 476.525,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3173/23 од 25.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 7810/19 од 10.02.2023. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Вишег суда у Београду П 7810/19 од 10.02.2023. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 265.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбачена је жалба туженог изјављена на став други изреке првостепене пресуде, као недозвољена. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20) и оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби другостепени суд није пропустио да примени, нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени Фонд за здравствено осигурање Републике Српске није здравственим установама у Републици Србији платио све рачуне за пружене здравствене услуге његовим осигураницима. Здравствене установе са територије Републике Србије су своја потраживања према туженом уступиле тужиоцу Уговором о регулисању међусобних права и обавеза 01 бр. 450-975/06, који су парничне странке закључиле 22.11.2006. године. Овим уговором је утврђено да тужени дугује износ од 13.875.577,91 евро, а у члану 3. уговора је договорено да тужени уступи тужиоцу потраживање које „Телеком Републике Српске“ има према предузећу „Телеком Србија“ у износу од 1.981.569 евра и према ЈП „ПТТ саобраћај Србија“ у износу од 924.540 евра, тако да укупно потраживање које тужени треба да уступи тужиоцу ради намирања тужичевог потраживања износи 2.911.109 евра. Уговором о уступању потраживања који је закључен 14.12.2007. године између „Телеком Србија“ и парничних странака је у члану 1. утврђено да потраживање туженог према предузећу „Телеком Србија“ износи 1.716.521 СДР (клиринг), а чланом 2. се тужени обавезао да овако утврђено потраживање пренесе тужиоцу. Чланом 4. уговора предузеће „Телеком Србија“ се обавезало да тужиоцу пренесе динарску противвредност из члана 1. уговора умањеног за износ из члана 3. уговора обрачунатог по курсу СДР у евро, по последњем објављеном курсу од стране ММФ-а, на дан преноса и средњем курсу НБС за евор на дан преноса и то у року од 30 дана од дана закључења тог уговора, док ће износи из члана 3. исплатити тужиоцу по посебном споразуму који ће са

њим закључити. „Телеком Србија“ је поступила у остављеном року и обавезу из члана 4. уговора измирила 26.12.2007. године и тиме исплатила износ од 1.716.521 СДР као еквивалентног износа од 1.981.569 евра. Економско-финансијским вештачењем је утврђено да је на дан 12.12.2007. године износ од 1.716.521 СДР вредео 1.846.272,82 евра, а на дан 14.12.2007. године је вредео 1.853.018,75 евра, те да је исплатом износа од 1.716.521 СДР дана 14.12.2007. године мање исплаћено за износ од 128.550,25 евра, а на дан закључења Уговора о уступању потраживања дуг је износио 1.846.272,82 евра или за 133.296,18 евра мање од обрачунатог дуга.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом члана 436, 441. став 1, 442, 443. и 444. ЗОО закључили да тужилац није учествовао у закључењу Уговора о уступању потраживања који је закључен између предузећа „Телеком Србија“, „Телекомуникације Републике Српске“ и овде туженог од 12.12.2007. године којим је у члану 1. став 2. наведено да износ од 1.716.521 СДР одговара износу од 1.981.569 евра, те имајући у виду да је тужени уговором који је закључио са тужиоцем дана 22.11.2006. године потврдио да потраживање према „Телеком Србија“ износи 1.981.569 евра и да га уступа тужиоцу, који износ „Телеком Србија“ није исплатила тужиоцу, већ износ од 1.716.521 СДР и да је тужени у обавези да тужиоцу исплати још 128.550,25 евра, због чега је тужбени захтев тужиоца делимично усвојен.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су делимично усвојили тужбени захтев тужиоца.

Законом о облигационим односима одредбом члана 436. прописано је која се потраживања могу пренети уговором, чланом 442. прописана је одговорност за постојање потраживања, а чланом 443. одговорност за наплативост, док је чланом 444. истог Закона прописано уступање уместо испуњења или ради наплаћивања.

У конкретном случају Уговором о регулисању међусобних права и обавеза које су парничне странке закључиле 22.11.2006. године утврђено је укупно потраживање које тужилац има према туженом на дан 30.06.2006. године у износу од 13.875.555,91 евра (члан 1.). Осталим одредбама уговора је уговорен начин и рокови исплате. Тај уговор садржи одељак назван „претходне констатације“ у коме је у члану 3. алинеја 3. наведено да потраживање „Телеком Република Српска“ на дан 30.06.2006. године од предузећа „Телеком Србија“ АД Београд износи 1.981.569 евра. Тачком 3. је уговорено да је тужени Фонд закључио Уговор о преузимању потраживања са „Телеком Републике Српске“ у износу од 2.911.109 евра од предузећа „Телеком Србија“ у износу од 1.981.569 евра и Јавног предузећа „ПТТ саобраћај Србија“ у износу од 924.540 евра, те тужени тим уговором уступа потраживање наведеног износа тужиоцу ради делимичног измирења обавезе преузетих овим уговором. Из наведених одредби произилази да је тужени преузимање потраживања од „Телеком Република Српска“ у односу на тужиоца, требало да плати износ од 1.981.569 евра. Дакле исплатом износа од 1.716.521 СДР исплаћен је мањи износ на име курсне разлике у износу од 128.550,25 евра, што је утврђено на основу допунског вештачења вештака економско-финансијске струке, на који није било примедби, како је то правилно утврђено од стране нижестепених судова, који су применом напред цитираних законских одредби правилно одлучили о тужбеном захтеву тужиоца.

Неосновани су ревизијски наводи да су нижестепене пресуде засноване на погрешној примени материјалног права, јер једном уступљено потраживање не може да буде поново предмет уступања између истих странака, те да је тужени према тужиоцу у целости измирио своју уговорну обавезу.

Ово са разлога што је висина тужиоачевог потраживања према туженом и начин намирења утврђен Уговором о регулисању међусобних односа које су парничне странке закључиле 22.11.2006. године, којим је поред осталог утврђено и уступање тужениковог потраживања тужиоцу у износу од 1.981.569 евра. Тужилац није учествовао у закључењу уговора о преносу права потраживања којим је еквиваленција између износа од 1.716.521 СДР и износа утврђеног потраживања од 1.981.569 евра утврђена, а реализацијом Уговора о уступању потраживања од 14.12.2007. године и исплатом износа од 1.716.521 СДР-а су угашене обавезе из тог Уговора о потраживању, али то не значи да су угашене обавезе из Уговора о регулисању међусобних права и обавеза од 22.11.2006. године које су парничне странке закључиле и да је јасно наведено да је износ који треба тужиоцу да буде уплаћен реализацијом Уговора о уступању потраживања исказан у еврима у износу од 1.981.569 евра.

Овај суд је приликом доношења одлуке имао у виду и остале наводе ревизије, али је оценио да су неосновани, јер суштински представљају понављање навода који су већ истицани у жалби против првостепене пресуде, а ове наводе је другостепени суд правилно ценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге које прихвата и овај суд.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка донета применом члана 153, 154. и 165. ЗПП.

Из напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Како састав одговора на ревизију није био нужен за вођење ове парнице, то је применом члана 154. у вези са чланом 165. Закона о парничном поступку одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, те је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија,
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић